

אברהם צבי הכהן

רב "קהל חסידים" שיכון ה'
ודומ"צ ור"מ בעיה"ק בני ברק

בס"ד ערש"ק פר' אחו"ק חסד שבנצח למטמונים תש"פ

לקהל מתפללי בית הכנסת – קהל חסידים
פה שיכון ה'
נועם ד' עליכם

בצוק העיתים, הריני לפרוס בשלום כולכם בריחוק מקום וקירוב לב, בתקוה שכולכם בקו הבריאות לחיים ולשלום.

בתקופה קשה זו, נפרדנו גם מאחד מחשובי המתפללים בבית הכנסת – הרה"ח אלימלך רוט ז"ל, שלא נספד כראוי לו, ורובם ככולם של ידידי המתפללים והלומדים אף לא הלכו אחר מטתו- יהי זכרו ברוך, ויה"ר שיהיה מליץ יושר על אלמנתו תבלחט"א, עלינו ועל כל ישראל.

בימים כתיקונם, היינו נאספים בתקופה זו – שבתות הקיץ, לשיעורי הלכה ופרקי אבות, בשבת אחר הצהריים, מלבד התפילות והשיעורים הקבועים בבית הכנסת, דבר יום ביומו ושבת בשבתו.

כעת, לצער כולנו, בית כנסת נעול על מנעול וברית, וחלק מהמתפללים אף אינם זוכים להתפלל במנין ולהצטרף לציבור לשאר דבר שבקדושה – קריאת התורה, קדושה וקדיש.

פעמים רבות הזכרתי במסגרת דברי התורה בסעודה שלישית את דברי הרמב"ן בסוף פרשת בא: "ואין קל עליון חפץ בתחתונים, מלבד שידע האדם ויודה לאלהיו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפלות, וכוונת בתי הכנסיות וזכות תפלת הרבים - זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לקל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה ויאמרו לפניו - בריותיך אנחנו".

ברור לכל בר דעת, שבעת אשר כזאת, חפץ לקל עליון שישמרו התחתונים על שלמות ובריאות גופם, וימנעו מלהתאסף בבתי כנסיות. אבל עדיין חפץ קל עליון שיאמרו בריותיו לפניו - "בריותיך אנחנו"!

ובמה אומרים אנו - "בריותיך אנחנו"? בכך שאין אנו נותנים לרפיון ולדכאון להשתלט עלינו ועל סדר יומנו. בכך שאנו בונים לעצמנו מסגרת רוחנית גם לימים בהם אנו סגורים בבתינו - תפילה כראוי, שיעורי תורה קבועים, ושמירה על גדרי הקדושה של בית יהודי.

כמה אקטואליים לזמן זה, דברי המשנה באבות, בפרק אותו לומדים בשבת זו: "רבי חלפתא איש כפר חנניה אומר, עשרה שיושבין ועוסקין בתורה, שכינה שרויה ביניהם... ומנין אפילו חמשה... ומנין אפילו שלשה... ומנין אפילו שנים... ומנין אפילו אחד, שנאמר (שמות כ') 'בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך'".

'בכל המקום אשר אזכיר את שמי' – דייקא! בחניות ובחצרות הבתים, ואף בסלון ובמטבח.

כמה מתאימים לימים אלו דברי קדשו של הגה"ק בעל השפת אמת לפרשתנו, על הפסוקים - כְּמַעֲשֵׂה אֲרָץ-מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתָם-בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וְכַמַּעֲשֵׂה אֲרָץ-כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי מְבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וּבְחַקְתֶּיהֶם לֹא תִלְכּוּ: אֶת-מִשְׁפַּטִּי תַעֲשׂוּ וְאֶת-חֻקְתִּי תִשְׁמְרוּ לְלֶכֶת בָּהֶם אֲנִי יֹקֵן אֱלֹהֵיכֶם: וְשִׁמְרָתֶם אֶת-חֻקְתִּי וְאֶת-מִשְׁפַּטִּי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאָדָם וְתִי בָהֶם אֲנִי יֹקֵן:

"שלא יהיה נדמה שום מעשה איש הישראלי למעשה הרשעים אשר כל מעשיהם לגשמיות בלבד. אבל בני ישראל צריכין לקדש כל מעשיהם להדביקם בשורש החיות וליקח מהם חיות. כי המעשה צריך להיות רק לתכלית הליכת האדם בעבודת הבורא יתברך. ולפשוטי בני ישראל המכוונים לאכול ולשתות להוסיף כח בעבודת הבורא הוא ג"כ בכלל ללכת. ומה גם לצדיק שכל מעשיו לשם שמים. וכן בכל מצוה שאדם עושה צריך להיות המכוון לבוא על ידי זה ליותר קדושה, שיוכל להוסיף בכל עת ממדרגה למדרגה. כענין מצוה גוררת מצוה. ולא יהיה נעשה המצוה רק להיות נפטר מחיובה, רק אדרבא לזכות ע"י זה למצות אחרות, כמו שכתוב - 'שכר מצוה מצוה'. והיינו ללכת בהם כו', וליקח מהם חיות, כמו שכתוב - 'וחי בהם'".

יש האוכל ושותה, יש השומר על בריאותו – כמעשה ארץ מצרים. גם המצרי- הגוי נוהג כך, כפי הטבע האנושי הטבוע בכולנו.

אבל כל יהודי יכול להפוך את אותה פעולה גשמית למצוה ולעבודת הבורא, במחשבה קטנה ופשוטה - "רצוני לשמור על בריאותי ולהוסיף כוח בעבודת הבורא".

ויה"ר שיקויים בנו מאמר הכתוב – "ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום" החותם בגעגועים להתראות בקרוב ממש בברכת כהנים באהבה

אברהם צבי הכהן
דומ"צ ור"מ בעיה"ק בני ברק